Ceguesa? Pànic?

written by Pere Grau i Rovira | 11 de juliol de 2024

Que em perdonin els estimats lectors si torno a «ficar-me» amb ERC, però en aquests moments és, cada vegada més, la baula més fluixa de l'independentisme. Llegir les darreres declaracions de la portaveu del partit, Raquel Sans, em va deixar estupefacte. I em vaig preguntar quina explicació podien tenir. Ingenuïtat no la podia suposar. Si per cas ens prenia per ingenus a la gent del carrer. Com es pot dir com a factor positiu que «les negociacions amb el PSC són fluides i van a bon ritme»? Si hom vol fer reformes al pis on viu, parla amb l'amo de la casa i no amb el porter. Quin sentit té arribar a acords amb el PSC en les quatre carpetes de temes que ella cita, si aquest és un putxinel·li que balla al so que toca el PSOE? Quin sentit té arribar a un acord amb el PSC sobre un referèndum d'autodeterminació? És senzillament delirant.

Permeteu-me interpretar-ho com una barreja de pànic i de ceguesa. Pànic, perquè la cúpula del partit temi que en unes noves eleccions s'enfonsin encara més. Ceguesa, perquè un acord amb el PSC (ric de retòrica, però sense cap seguretat de compliment) només ajornaria el cop de gràcia de l'electorat fins a les següents eleccions, vinguessin quan vinguessin. Deixo de banda que aquesta ceguesa pugui venir d'interessos personals de no posar en perill llocs i sous. No vull arribar a nivells tan baixos. Però sigui com sigui, porta el partit al barranc. Serà interessant veure si les bases del partit validen l'acord que surti o si l'invaliden. Perquè depèn també de quina part de les bases es manifesta. Només el funcionariat? O tots els militants independentistes decebuts, que estic segur que no són pocs. Deia fa poc un comentarista que a ERC hi ha un divorci continu entre la cúpula, que prioritza el factor social, i les bases que prioritzen el factor nacional. És una ocasió per comprovar si tenia raó o no.

Raquel Sans va assegurar també que no s'aniria a cap llista unitària en unes noves eleccions. La llista unitària seria desitjable, però tal com les coses han evolucionat és malauradament utòpica. Però no cal pas. N'hi hauria prou amb un compromís explícit de no deixar-se prendre el pèl (dit, és clar, més diplomàticament) amb acords amb els unionistes, que després s'emporta el vent; amb un compromís inequívoc (potser representat amb noves cares, i aquí és on la cosa cou) de fer un front comú contra el nacionalisme espanyol. Aquest seria un primer pas en la tasca, difícil però no impossible, de tornar a portar els decebuts a les urnes, i d'invertir la caiguda actual.

Ja sé que és un cas completament diferent, però les eleccions a França haurien de fer rumiar molt els nostres partits. Allà la victòria de l'extrema dreta que semblava imparable, ha estat frenada per un comportament estratègic intel·ligent dels partits d'esquerra i de centre. ¿Seria tan «contra natura» que a casa nostra hi hagués una variant d'aquesta «estratègia intel·ligent» (fos quina fos), per fer impossible una Generalitat totalment o parcialment unionista? Em resisteixo a creure que això entri dins de la categoria dels somnis impossibles. És tan difícil de comprendre com són d'existencials per la nostra nació, les decisions que ara prenguin tots els actors d'aquest drama històric que vivim?